forrás: Hírlevél 1505

Kfv.III.35.731/2014/4. szám

A számla szerinti gazdasági esemény megvalósulása esetén egyéb feltételek fennállása mellett nem tagadható meg az áfalevonási jog gyakorlása.

A vizsgált időszakban az áfalevonási jog tartalmi követelményeire irányadó feltételeket a 2006/112/EK tanácsi irányelv (a továbbiakban: Irányelv) 168. cikke és a 2007. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban Áfatv.) 120.§-a, míg a formai feltételek szabályait az Irányelv 178. cikke és az Áfatv.

127.§-a határozták meg. Az általános forgalmi adóhoz kapcsolódó ügyekben minden esetben alkalmazandó vonatkozó magyar Áfatv. mellett az irányadó uniós norma, jelen esetben az Irányelv. Ebben a körben figyelembe veendők a 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Sztv.) 15.§ (3) bekezdésében, 165.§-ában és 166.§-ában írtak, valamint a Bíróság irányadó döntései.

Az Áfatv. 120.§ a) pontja szerint abban a mértékben, amilyen mértékben az adóalany – ilyen minőségében – a terméket, szolgáltatást, adóköteles termékértékesítése, szolgáltatásnyújtása érdekében használja, egyéb módon hasznosítja, jogosult arra, hogy az általa fizetendő adóból levonja azt az adót, amelyet termék beszerzéséhez, szolgáltatás igénybevételéhez kapcsolódóan egy másik adóalany rá áthárított. A 127.§ (1) bekezdés a) pontja értelmében az adólevonási jog gyakorlásának tárgyi feltétele, hogy az adóalany személyes rendelkezésére álljon a 120.§ a) pontjában említett esetben a nevére szóló, az ügyben teljesítését tanúsító számla.

A Mahagében-Dávid ügyben és a Tóth ügyben hozott ítéletek azon az előfeltevésen alapulnak, miszerint a levonási jog alátámasztására hivatkozott ügyletet a vonatkozó számla szerint teljesítették, és a számla tartalmazza az Irányelvben megkövetelt valamennyi információt, így az ezen irányelvben a levonási jog keletkezése és gyakorlása vonatkozásában előírt valamennyi érdemi és formai követelmény teljesült. (Mahagében-Dávid ügy ítélete 44. pont)

Az Irányelv és az Áfatv. felhívott rendelkezésein, valamint a Bíróság ítéletein alapuló egységes bírói gyakorlat szerint egyrészt a számla szerinti gazdasági esemény hiányában áfalevonási jog nem gyakorolható, másrészt ebben az esetben nem kell vizsgálni az adózó tudattartalmát, vagyis azt, hogy tudott vagy tudnia kellett volna az adóelkerülési szándékról. (Kúria Kfv.VI.35.316/2013/6. számú ítélete)

A gazdasági események számlák szerinti megvalósulása körében az adóhatóság határozata 26. oldalán kifejti, a számlákban megjelölt gazdasági események az ott feltüntetett tartalommal nem mentek végbe, így a számlák tartalom hitelessége nem bizonyított. Az elsőfokú határozat 8. oldalán a hatóság a Kft1., míg 22. oldalán a Kft2 részvételével működött számlázási láncot mutatja be. Mindkét láncban utolsó vevőként az adózó szerepel. Ugyanakkor az iratok által bizonyítottan az adózó a Kft1-től és Kft2-től az adólevonási jog alapjául szolgáló számlákban szereplő termékeket ténylegesen megvásárolta, és azokat bizonyítottan eladta más cégeknek. Helytállóan rögzítette az elsőfokú ítélet, hogy a számlák szerinti termékértékesítések a számlakiállítók és az adózó között megtörténtek, az adóhatóság által feltárt két számlázási láncra jellemző fiktivitás a levonási jog alapjául szolgáló számlákra nem vonatkozik.

A legfelsőbb bírói fórum megítélése szerint kiemelt jelentőséggel bír a Mahagében-Dávid ügy ítéletének 61. pontja, melyben a Bíróság kifejtette, az adóhatóság általános jelleggel nem követelheti meg a levonási jogát gyakorolni kívánó adóalanytól egyfelől, az arról való meggyőződés érdekében, hogy a korábban teljesített ügyletekkel kapcsolatban nem történt szabálytalanság vagy csalás, ellenőrizze, hogy az e jog gyakorlásának alapjául szolgáló termékekre és szolgáltatásokra vonatkozó számla kibocsátója adóalanynak minősül-e, hogy rendelkezik-e a szóban forgó termékekkel, és képes-e azok szállítására, illetőleg hogy bevallási és – fizetési kötelezettségének eleget tesz-e, vagy másfelől, hogy e vonatkozásban rendelkezzen iratokkal.

Erre tekintettel az adózó az adóhatóság által feltárt tényállás mellett nem tehető felelőssé a lánc korábbi szereplői által elkövetett jogsértésekért, vagyis áfalevonási jogát ezen az alapon nem lehet megtagadni.

A Mahagében-Dávid ügy ítéletének 50. pontja szerint az Irányelv vonatkozó rendelkezését úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti gyakorlat, amely szerint az adóhatóság megtagadja az adóalany által fizetendő héa-összegből a számára teljesített szolgáltatások után előzetesen felszámított adó összegének levonását amiatt, hogy az e szolgáltatásokra vonatkozó számla kibocsátója, vagy annak valami alvállalkozója szabálytalanságot követett el, anélkül, hogy ezen adóhatóság objektív körülmények alapján bizonyítaná, hogy az érintett adóalany tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy a levonási jogának megalapozására felhozott ügylettel az említett számlakibocsátó a szolgáltatói láncban korábban közreműködő gazdasági szereplő által elkövetett adócsalásban vesz részt.

Az adózó tudatállapota körében az elsőfokú bíróság részletesen indokolta álláspontját. A Kúria egyetért azzal, miszerint nem merült fel olyan tény, amely az adózóban gyanút kelthetett volna az áru eredete, és a felé történő értékesítése tekintetében. Önmagában az, hogy az adózó a piaci átlagárhoz képest olcsóbban, és nem hivatalos márkakereskedőtől vásárolt nem jelentheti azt, tudott a számlázási lánc fennálltáról és az abban részt vevők adóelkerülő magatartásáról. A piaci átlagárhoz képesti különbség nem érte el azt a mértéket, mely alapos gyanút kelthetett volna az adózóban az áru legális eredete iránt. Az alacsonyabb árban megvalósuló előny elérése iránti szándék a gazdasági életben megszokott, azt nem lehet az adózó terhére értékelni.

A fentiekre figyelemmel a közigazgatási és munkaügyi bíróság jogszabálysértéstől mentesen állapította meg, hogy az adózó áfalevonási jogát jogszerűen gyakorolta. A perbeli számlák a szükséges formai és tartalmi feltételeknek megfelelnek, nem fiktívek, az adózó kellően körültekintő magatartást tanúsított.